

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

CLA
UDIU
59

Desen de N. Claudiu

urziica

ANUL XI—Nr. 20 • 31 OCTOMBRIE 1959 • 16 PAGINI—1,50 LEI

TERRA

O planetă care se în-
vîrtește în jurul unui ax.

O planetă pe care se
mai văd, încă, niște pefe
negre pe cale de dis-
pariție.

O planetă care a în-
ceput să-și răspîndească
lumina în cosmos.

Pe-aici, pe unde-a șuerat furtuna,
Minunile cresc astăzi în buchete,
Aci sînt oameni care fac planete
Și cuceresc în două zile luna.

Aci, tăcut, s-a cizelat modelul
Eroului soldat și cetățean
Și-n sufletul lui tîndr de oștean
De multă vreme s-a călit oșelul.

Sub frunțile și brațele-ncordate
Străvechea hartă își preface chipul,
Aci pustiul și-a pierdut nisipul
Și-aduce-n zura omului bucate.

Au dezgolit azi polul de mistere,
Și gheșurile lui au devenit
Un peisagiu lesne oferit
Pentru-o călătorie de plăcere.

În țara asta, porțile istorii,
Puternic ferecate de străbuni,
Au fost deschise larg pentru minuni
De salva tunurilor Aurorii.

MIRCEA PAVELESCU

PRIMA
LECTIE

De unde știi rusește?... Mi-amintesc
(Eram pe-atunci în bateria-a patra)
Ne încălzeam la focul ostășesc
Aprins sub camuflaj în munții Tatra.

Sta lingă mine un flăcău cazac
Cu „ciupcicul“ scăpat pe sub bonetă,
Își rătăcise casca-ntr-un atac
Izbită de-un tăiș de baionetă.

Cînta un cîntec... Către Răsărit
Pe corzi de aer dorul să și-l poarte...
Din cîntecul de-atunci m-am lămurit
Că „daleko“-n traducere-i „departe“.

A doua zi privind cum moartea-și plimbă
La un atac cumplitul cataclism
Și el, și eu știam că-n orice limbă
Fascismul se traduce prin fascism.

Cînd eu căzînd cu coapsa-nsîngerată
Spre punctul sanitar m-a dus în spate,
Cînd ultima țigară scuturată
A rupt-o-n două, dîndu-mi jumătate,

Și cînd și-a-ntins mantaua peste mine
El în rubașcă stînd, în vijelie,
În noaptea rece am pătruns, în fine,
Ce sens e în „drujbă“: prietenie!

ION CONSTANTIN

- A fost observată pentru prima oară la 7 Noiembrie 1917!!

Desen de A. Paven

In cinstea lui 7 Noiembrie
am realizat beneficii peste plan de
1.000.000 lei

- Cum ați realizat milionul?
- Din econo-Mil...

Faceti cunoștință

de N.V. SMOLINA

deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S.

Spuneți-mi sincer: ați auzit vreodată de tofi? *) Știți unde trăiesc ei? Aveți idee cu ce se ocupă?

Cum? Nu? Atunci permiteți-mi, vă rog, să vă prezint această grupă de alegători ai mei:

Cîte nu se-ntîmplă!

Cînd cetățenii din regiunea Irkutkului mi-au propus candidatura ca deputat în Sovietul Suprem, am început, cum e obiceiul, întîlnirile cu alegătorii mei. Așa am ajuns, printre altele, tocmai în munții Saian, la tofi. Înainte de a pleca, mi-a atras atenția un oarecare binevoitor:

— Ia seama, acolo te poți aștepta la orice surpriză. De exemplu, tofii n-au vrut să ia parte la alegerile de judecători populari. A trebuit să desfășurăm o vastă campanie de lămurire...

Cum am ajuns la fața locului, m-am interesat numaidecît cum stau lucrurile.

— Chiar așa s-a întîmplat?

Și răspunsul a venit fără ezitări.

— Chiar așa. Dar pînă la urmă, tot i-am ales pe judecători. Ne-am gîndit: poate or avea nevoie cei de la raion să avem noi judecători. Altfel, nouă nu nesînt de trebuință...

Și, închipuiți-vă, chiar nu le erau de trebuință. Nimeni nu-și amintește ca vreunul din tofi să fi fost chemat cîndva în fața judecății. Hoți nu există, iar de huligani nici pomeneală. De divorțuri nici n-au auzit..

Avea dreptate binevoitorul care-mi spunea

că acolo mă așteaptă o surpriză. Și încăce surpriză!

Se plictisește? E mai bine așa!

Alagdjer, locul unde urma să mă întîlnesc cu alegătorii, este cea mai mare localitate a tofilor; are aproape treizeci de căsuțe. Și, ca orice localitate care se respectă, are, în afara spațiului ocupat de cele treizeci de case, un aeroport.

Pe acest aeroport decolează și aterizează de cîteva ori pe zi fuselajurile unor avioane pitice. Avionul este singurul mijloc de legătură cu centrul raional, așa că producția colhozului „Krasnii Obotnik“ pleacă din Alagdjer pe calea aerului și tot pe calea aerului vin la Alagdjer cărți, ziare, zahăr, unt, legume, mandarine, lămi, confectioni, încălțăminte, obiecte de menaj. Un singur lucru am băgat de seamă că lipsește cu desăvîrșire în magazinul universal din localitate: nu se găsesc lacăte. Vreți să știți de ce nu se găsesc? Pentru că nu se caută. Și vreți să știți de ce nu se caută? Exact pentru același motiv pentru care locuitorii speră să se descurce fără să-și mai aleagă judecători.

În rest, e o localitate ca oricare alta. Are un club mare și luminos, unde a avut loc de altfel întîlnirea noastră cu alegătorii. Are o școală cu internat, care deservește împrejurimile. Are și o bibliotecă, unde numărul volumelor depășește de cîteva ori numărul locuitorilor (450 persoane). Are și o grădiniță de copii. Are și creșă. Are și spital.

Numai — nu știu cum se face! — bolnavi

nu prea sînt la spital. Colegul meu, doctorul, se plîngea că se cam plictisește acolo. Cu ce pot să-l ajut? Am să-l las să se plictisească. E mai bine așa...

Fel de fel de întrebări

Întrebați un tof oarecare, ce mijloc de locomoție preferă. Vă va răspunde:

— Amîndouă.

Iar dacă-i cereți lămuriri, vă explică:

— Primul mijloc: renii. Al doilea mijloc, avionul.

Renii îi ajută pe tofi să țină legătura de la o localitate la alta. Avionul îi ajută să țină legătura cu toată țara și chiar cu lumea întreagă. Cît privește alte mijloace de locomoție, ca trenurile sau automobilele, acestea nu sînt cunoscute printre tofi decît din auzite sau citite.

De altfel, din citite, tofii sînt mereu la curent cu știrile zilei. Citesc ziarele. Iar dacă vii de departe, te asaltează cu întrebările. Pe mine m-au întebat:

— Ce mai e nou cu dezarmarea? Sînt progrese?

Sau:

— Ce boli mai există prin alte orașe?

Sau:

— Ce filme noi urmează să mai vină?

Și multe, multe altele.

Acum ați făcut cunoștință cu alegătorii mei, tofii? Sînt bucuroasă că-i cunoașteți. Credeți-mă, sînt oameni de inimă, sînt oameni buni, sînt oameni sovietici. Trebuie să-i iubim.

(din revista „Krokodil“)

*) Tofi = numele unei populații puțin numeroase, care locuiește în regiunea Irkutk (n. trad.)

Aventurile lui SHERLOCK HOLMES

Rezumatul capitolelor precedente: Mister, groază, ceață, noroi, apă de ploaie și se face frumos.

Era într-o seară rece de toamnă. Sherlock Holmes, împreună cu talentatul său discipol Harry Taxon, se pregăteau tocmai să-și ia ceaiul în locuința maestrului, când, deodată, marele detectiv scoase un strigăt:

— Harry, dar unde o fi ceaiul meu?

— Nu știu! se miră Taxon, dar doamna Thompson le-a adus pe amândouă...

— A dispărut! conchise Holmes. calm.

Și începu să se plimbe cu pași mari prin cameră, întrebându-se a cui mână putea fi aici.

— Harry! spuse el într-un târziu, care e cea mai sigură pistă de urmat atunci când dispăre ceva? Cum găsești obiectul dispărut?

— Păi, maestre, făcu Harry, luăm lupa, luăm pipa, luăm amprente, luăm mucul de țigară,

luăm urmele și în ultimele pagini descoperim obiectul dispărut.

— Nul rosti Holmes. Cel mai sigur mijloc ca să găsești obiectul dispărut este să întorci un pahar cu gura în jos!

Marele detectiv se îndreptă spre bufet și întoarse un pahar. După o clipă strigă:

— L-am găsit!

— Ce-ați găsit? făcu Taxon uluit.

— Ceaiul!

— Unde era?

— În pahar!

— În care pahar?

— În ala pe care l-am întors!

Și luă ceaiul lui Taxon. Dar tocmai în clipa când golea paharul, ușa camerei fu izbită cu putere de perete. În cameră pătrunse un individ care purta pe față o mască neagră și îndrepta spre cei doi țeava unui revolver.

— Mîinile sus! răcni mascatul.

— Vino mai târziu! — făcu Holmes — acum e ora ceaiului.

— Bine, spuse omul cu mască, mă întorc peste o jumătate de oră, dar să fii gata!

Și ieși. Cu un minut înainte de a se fi terminat jumătatea de oră, Holmes îi spuse lui Taxon, privind la ceas:

— Harry, să ridicăm mîinile în sus că acuși vine omul și i-am promis!

Chiar în clipa aceea, mascatul intră. Cei doi îl primiră cu mîinile ridicate. Necunoscutul păși în cameră. După felul cum mergea, lăsa impresia că nu vede bine. În sfîrșit, pe pipăite, găsi un fotoliu și se așeză. Apoi rosti, punîndu-și revolverul cu dopuri în buzunar, fără însă a-și scoate masca:

— Maestre, ajută-mă! Mi-a dispărut ce am avut eu mai scump!

— Ce ți-a dispărut? făcu Holmes.

Și mai întîi cine ești?

Mascatul oftă.

— Aia-i! Că nu mai sînt ce-am fost! Adică vreau să spun că sînt un fost care abia mai sînt!

— Și ce ți-a dispărut?

— Mi-a dispărut speranța că am să mai fiu ce-am fost! Și dumneata trebuie să mi-o găsești!

— Ce?

— Speranța!

Holmes se ridică în picioare

— Cînd ai pierdut-o?

— Asta-i nenorocirea — strigă necunoscutul, că n-am pierdut-o toată odată! Am pierdut-o an cu an! În rate!

— Unde locuiești? făcu Holmes.

— Am o cameră pe 6 Martiel! Acolo unde vizavi se ridică un bloc!

— Cam slab indiciul! Acuma peste tot în București se ridică vizavi un bloc!

— Domnule Holmes, oftă mascatul, ajută-mă! Ești cel mai mare detectiv! Găsește-mi speranța!

Holmes căzu pe gînduri.

— Spune-mi, făcu el, cei care ți-au luat-o au lăsat ceva urme?

— Au lăsat! Și lasă în fiecare zi!

— Interesant! făcu Holmes! Ce urme lasă?

— Păi lasă în fiecare an alte fabrici și combinate. Mii de tractoare! În fiecare an zeci de blocuri! Stadioane, case de cultură...

— Vezi, asta-i! făcu Holmes.

— Ce? întrebă mascatul.

— În toate cazurile, spuse detectivul, cu cît făptașul lasă mai multe urme, cu atît e mai bine. În cazul dumitale însă, cu cît s-au lăsat mai multe urme cu atît e mai sigur că speranța dumitale a dispărut fără urmă! E un caz unic!

— Nu e unic — făcu mascatul — că mai sîntem cîțiva! Domnule Holmes! Vă implor! Găsiți-mi speranța!

Deodată Harry Taxon sări de pe locul lui.

— Am o idee, maestre! strigă el. Să întoarcem un pahar cu gura în jos!

Holmes se apropie de ajutorul său.

— Fii tare, Harry! spuse el. Fii tare pentru că o să-ți dau cu ceva în cap!

Apoi se întoarse către mascat.

— Domnule, rosti el, îmi este imposibil să te servesc pentru că...

În clipa aceea maestrul zări de la fereastră un camion cu mobilă oprindu-se în fața unui bloc nou.

— Privește și dumneata, se adresează el mascatului. Urmele continuă!

Necunoscutul se ridică oftînd. Vru s-o pornească spre ieșire, dar se potîcni și căzu. În clipa aceea Holmes observă că masca lui nu avea găuri în dreptul ochilor.

— Domnule, rosti Holmes, fă-mă să înțeleg! Îmi dau seama că porți mască, fiindcă nu vrei să fii văzut, dar...

— Greșești! strigă necunoscutul. Eu nu port mască pentru că nu vreau să mă vadă! Eu port mască fiindcă eu nu vreau să văd ce realizează ei! Pricepi? Port mască de ani de zile!

Și plecă împleticindu-se.

După cîteva secunde de liniște, Holmes rosti:

— Harry, întîmplarea aceasta s-o dai la tipar sub titlul „Holmes și strigoii”.

Harry luă notă, apoi întrebă:

— Și, maestre, va urma?

Holmes se afla în dreptul ferestrei. De acolo se zărea mulțimea de schele care se înălța în tot Bucureștiul. Spuse:

— Va urma!

— Iar ai stricat un ac! De cîte ori să-ți repet: „Să avem grijă de materiale!”.

Desen de H. Leru

S.R.

— Poftim! Se laudă că scot poporul la lumină și când colo îi bagă la... întuneric!

Desen de Al. Clenciu

EXAMENE ȘCOLARE

La școlile din țară, de toate gradele și profilurile, s-au dat la începutul anului școlar, examene de admitere.

După elevi și studenți, la școli și la facultăți, au dat apoi examene, la locurile lor de muncă, și unii directori de școli.

Deși „candidații” erau majori, examenele n-au fost de... maturitate, deoarece ei n-au dovedit, în unele acte ale lor, o deplină maturitate.

Examen la... Birocrație

La școala de șapte ani nr. 2 din orașul Balș (regiunea Craiova) a dat examen tovarășul director Nicolae Nicolaescu.

Comisia: V-a cerut cetățeanul Ilie I. Popa o adeverință de absolvire a patru clase elementare, care îi era necesară să se angajeze la P.T.T.R., factor poștal. I-ați scris adeverința, dar a doua zi, când a venit omul s-o ia, ați refuzat s-o iscăliți. De ce?

Candidatul: Intrasem, în acea zi, în concediu.

Comisia: Dar, în momentul când a venit cetățeanul să-i iscăliți adeverința, erați la școală.

Candidatul: Eram la școală, dar eram în concediu.

Comisia: Ați răspuns excelent. Dînd aceste răspunsuri, ați trecut cu succes examenul la materia... birocrație. Felicitările noastre.

Candidatul: Mulțumesc. Vă rog să-mi... iscăliți o adeverință cum că am trecut examenul.

Comisia: Treceți dv., pe-aici, altă dată. Acum, comisia intră în... concediu.

Examen la... Economie

La școala agricolă din comuna Nicolești (raionul Călmățui, regiunea Galați) a dat examen la... economie, tovarășul director Nițescu Constantin.

Comisia: Dumneavoastră dovediți un ingenios spirit de economie. Vă economisiți banii personali, procurîndu-vă unele obiecte care vă plac, dintre cele plătite de alții.

Candidatul: Exact.

Comisia: Ați economisit, de pildă, costul unui aparat fotografic, folosind în exclusivitate aparatul fotografic cîștigat de pionierii din comună la un concurs artistic.

Candidatul: Exact.

Comisia: Și ați mai economisit costul unui aparat de radio, folosind pe acela care e trecut în scriptele școlii ca aparținînd chiar școlii, dar pentru care ați scos abonament pe numele dv.

Candidatul: Exact.

Comisia: Vă mulțumim, tovarășe candidat. Ați răspuns admirabil. Fiindcă sinteți un om atît de econom, face și comisia... economie de calificative, lăsîndu-vă să vă calificați singur faptele. Dar vă rugăm să nu... abuzați de modestia dv., dîndu-vă o notă calificativă prea mică.

Directorul: Lăsați pe mine!

... Și „comisia” (adică forul superior al dumnealui) l-a ... lăsat.

C. CRISTOBALD

SERGHEI SMIRNOV

FABULE

SCURTE

Indiciu sigur

— Nu înțeleg subita lui schimbare!
(Zicea un vrăbîoi în gura mare).
Curcanul însuși, astăzi săptămîna,
M-a întîlnit pe scări și mi-a dat mîna.

Această comportare m-a mirat.
...Pesemne că va fi retrogradat!

Recunoștință

Era măgarul (am băgat de seamă)
Amic c-un maimușoi, la cataramă,
Dar de un timp, ilustrul dobitoc
Nu mai trecea pe la amic de joc.

Vecinii, cîte unul, cîte doi,
Îl întrebau din drum pe maimușoi:
— L-ai supărat, că nu mai dă pe-aici?
— Da... I-am făcut odată un servici!

În romînește de
STELIAN FILIP

Sonetul lampagiului de altădată

De cîte ori văd strada luminată,
Și se aprind lumini în București,
Simt coborînd pe trepte de povești
O umbră: Lampagiul de-altădată!

Cu-n brtu de licurici voia să-ncingă,
Orașul adormit. Cînd izbutea
Și aprindea pe-un stîlp ultima stea,
Se întorcea la prima să o stingă!

Și uite-așa, de zeci și zeci de ori,
A colindat din noapte pînă-n zori,
Bătrînul lampagiu autohton!

Iar azi un fiu al vremurilor acele
Învîrte la uzină un buton,
Și tot orașul s-a umplut de stele!

OVIDIU DUMITRU

Epigrame

Unii jucători de fotbal au obiceiul să țină adversarii trăgându-i necontenit de tricouri

*Pin-s-ajungă el la poartă
(Eu vă spun fără ocol).
N-a putut să-nscrie golul
Fiindcă dînsul era... »gol«!*

Vitrinelor neglijate de la unele magazine O.C.L. Tr. Severin.

*Mereu vitrina se-noiește
Dar dacă o privești atent
Observei că praful ce domnește
E un articol permanent.*

Unele cooperative de încălțăminte fac pantofii de comandă prea mici.

*Inovația dumnealor
Nu vă mint, e de tortură:
Nu măsură pe picior
Ci piciorul pe... măsură!*

Aristică Băghină

Unui agronom care de îndată ce sosește iarna părăsește satul sub diferite pretexte.

*Vara vii și iarna pleci,
Spune-ne și nouă deci
Agronom ești, frășioare,
Sau pasăre călătoare?*

Unui funcționar cu năravuri vechi.

*Cereri chiar de curg potop
Nu te-ating nici cu un strop
Dar te-nmoi la o adică
Dacă... pică!*

Dolna Danielescu

Unor tractoriști fruntași care realizează importante depășiri de norme în campania de arături.

*„Nu mă mir (mi-a zis nevasta)
— după cum îi văd că ară —
să termine-n toamna asta,
și-arăturile de... vară!”*

Mircea Codrescu

Desen de Sachian

— Ce să fac, dragă: chiriașul principal mi-a spus că dacă am acces la baie nu înseamnă că am și la hoii!

PENTRU PÎINEA POPORULUI

Desen de V. Crivăț

— Aceasta e contribuția mea!

— la te uită ce risipițori. Lasă apa să curgă de pomană.

S-a ținut de cuvânt

...Cealaltă jumătate de normă o am la liceul seral al Uzinelor... dar n-are importanță numele. Sînt profesor de matematică, dar nu las corigenți: elevii mei învață. Ce-i drept, le sînt băncile cam mici. Sînt făcute pe măsura celor „de la zi”, dar notițe iau tot ca ei, de note se tem tot ca ei, și suflă la oral tot ca ei. De copiat nu am prins pe nici unul. Nu că au metode mai avansate. Elevii mei sînt muncitori.

Pentru cei care nu sînt încă în liceu, dar vor să intre, s-a deschis în vacanța de vară un curs de pregătire. După care se dă un examen de admitere în liceu. Am fost desemnat să predau matematica la acest curs. Și, normal, încep să-mi cunosc elevii: pe tovarășa Matei de la planificare, care nu putea intra în bancă și stătea pe un scăunel alături, pe Gimea de la scularie, cu ghețe de baschet și tuns cu mașina (care se descurcă cel mai bine cu numerele mixte) și, în fine, pe Dimcea de la turnătorie. Nu prea știe cum vine chestiunea cu simplificările cruciș, are o față bronzată pînă la nivelul șepcii și poartă favoriți, aranjați cu migală, pînă la mijlocul obrazului și mustăți întoarse în spirală. Gimea îi spune John Gilbert.

Cînd m-am dus într-o zi la cadrele uzinei ca să aranjez să viziteze niște pionieri uzina, tovarășul Lipan de la cadre m-a luat deoparte „într-o problemă urgentă”:

— Ce facem cu Dimcea, tovarășe profesor?

— În ce chestiune?

— Eh, parcă dumneata nu știi!

— Neglijează meseria din cauza cursurilor?

— Nu-i vorba de asta... (și făcîndu-mi cu

mîna un gest comic în dreptul obrazului) Favoriții, tovarășe profesor! Toți i-am spus, spune-i și dumneata să și-i radă!

I-am explicat că în general teoria numerelor nu prevede stricta necesitate a eliminării favoriților, aș mai fi vrut să citez că purta și Gauss... dar m-am răzgîndit și am vorbit cu Dimcea într-o pauză. Îl ascultasem înainte și mersese greu tot cu o simplificare cruciș. Era abătut. Am abordat și eu cu o totală lipsă de tact pedagogic chestiunea favoriților.

— Nu, tovarășe profesor, nu mi-i rad decît dacă... (și căuta în minte ceva imposibil)... decît dacă reușesc să intru la liceu. Era abătut din cauza exercițiului. L-am lăsat în pace.

Și cursurile au continuat pînă în septembrie... N-am mai primit jumătatea de normă de la seral. Mi-a dat catedră întreagă dincolo, la zi.

Odată, am întilnit pe stradă pe unul de la cursul de pregătire: o figură cunoscută. Am stat de vorbă: mi-a spus că tovarășa Matei, cea care nu putea intra în bancă, are acum o talie subțirică! „În schimb ăla micu e un dolofan! L-a adus într-o zi să-l vedem și noi. Dar ea e acum trestie, tovarășe profesor, nici n-o recunoașteți!”

Nici pe el nu-l recunosc, dar nu-mi vine să-i spun. Cum îl cheamă?

Și peste două sau trei zile, cu memoria subită și inexplicabilă pe care o ai cînd te gîndești la altceva, mi-am reamintit. Era Dimcea. Dimcea fără favoriți! Tot simplificarea în cruce l-o fi întrebat la admitere?

CONSTANTIN OTTESCU

PROMISIUNE

Ții minte, draga mea, în parc odată
Eu ți-am promis superbul colier
Al Căii Laptelui, — iar tu-ncîntată
Mi-ai spus: — Să-mi dai și Luna de pe cer!

Creiasem dragostei un alt decor:
Zburam prin constelații scilpitoare
Și am găsit prilejul să măsoar
Chiar sărutările, cu... Carul Mare.

Medalionul Lunii l-am promis
Cu ușurința celui ce iubește,
Ba chiar inelul lui Saturn am zis
Că-n degetul tău mic se potrivește.

Rideam pe-atunci de-această-nchipuire,
Într-adevăr, lipsită de temeii,
Dar astăzi știe-ntreaga omenire
C-a fost atinsă Luna. O mai vrei?

Grăbește-te să-mi spui, că s-ar putea
Vreo altă fată să dorească Luna,
Și cel care-o iubește să i-o dea, —
Și-atunci ce fac, că nu e decît una?

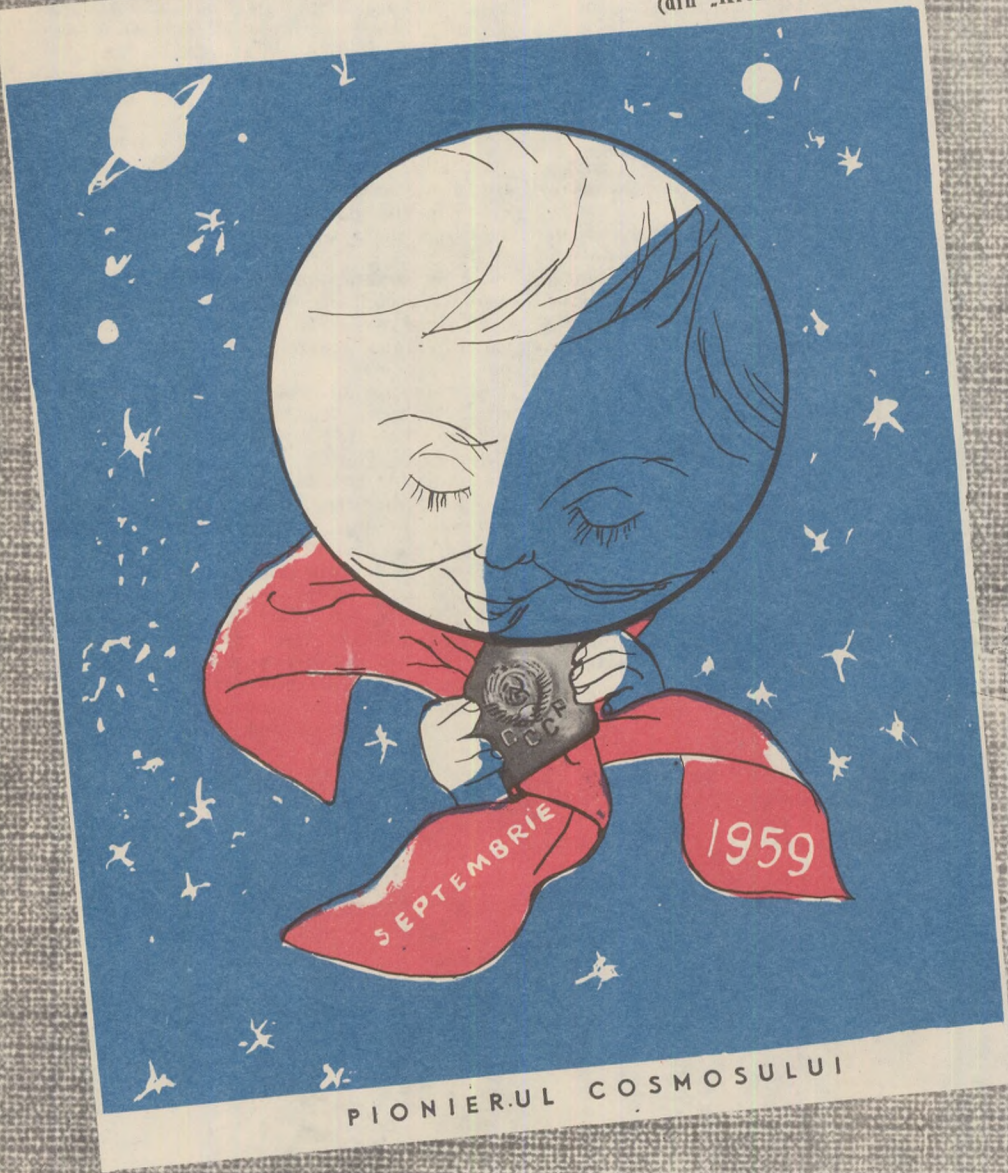
D. GALICEANU

Desen de C. Cazacu

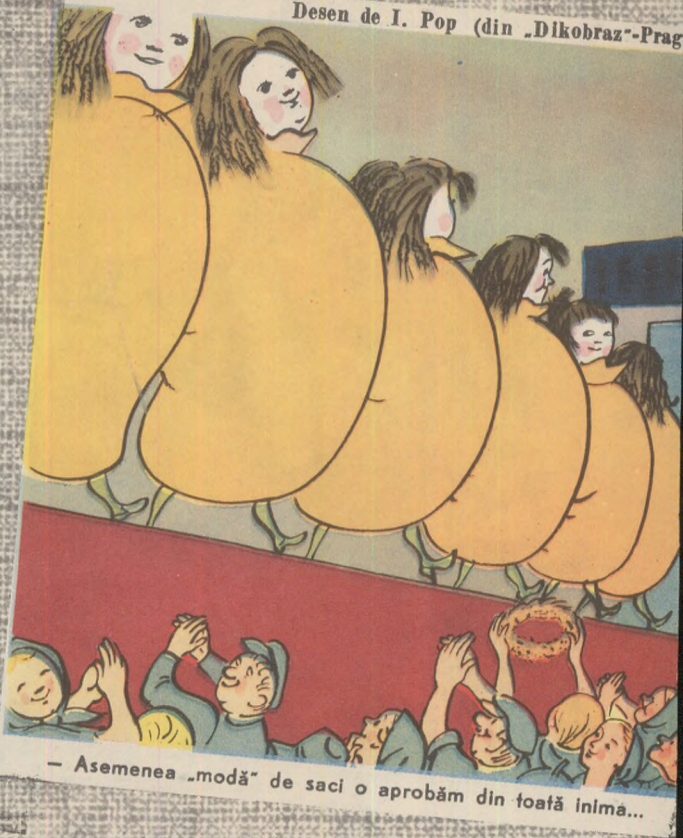

SINGURUL PROGRES ÎN MUNCA LUI DOSĂREANU

Desen de Goreaev
(din „Krokodil”-Moscova)

Desen de I. Pop (din „Dikobraz”-Prag)

— Asemenea „modă” de saci o aprobăm din toată inimă...

Din
revistele
țărilor socia

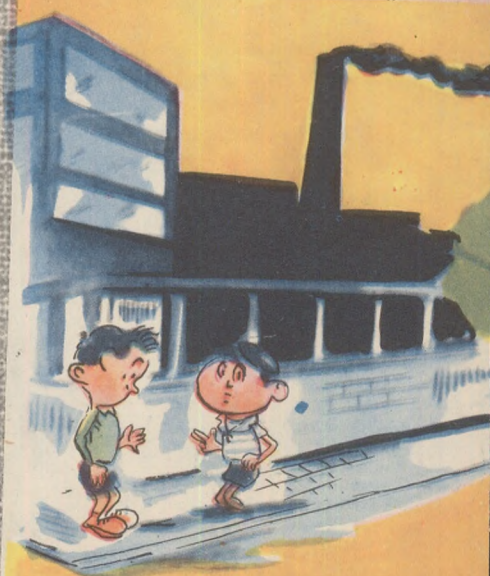
O MIE DE ȘCOLI

Desen de Kiulin Zbigniew
(din „Szpilki”-Varșovia)

— Du-te, copilă, eu îți poruncesc să înveți!

Desen din „Hosteni”

— Ce mare este fabrica aceasta!
— Nu-i chiar atât de mare. Este numai cu doi ani mai mare decât mine.

Desen de Vasvári Anna
(din „Ludas Matyi”-Budapesta)

Confecțiunile pentru
femei sînt ieftine.

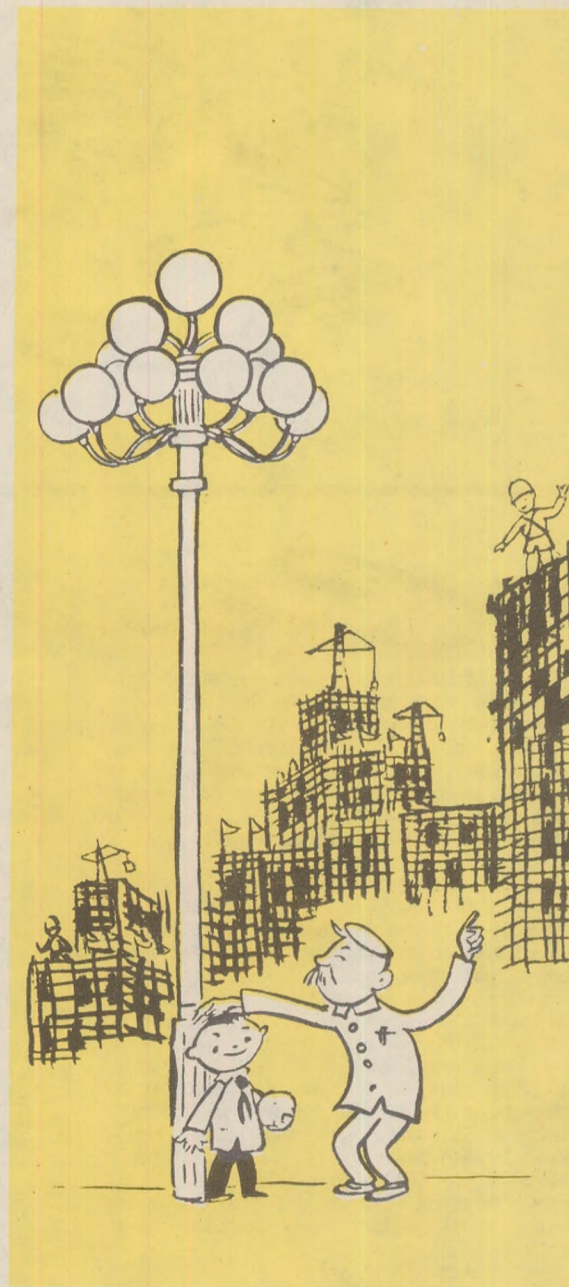
— Din acest model împachetați-mi vă rog șase bucăți!...

Desen de Harold Kretzschmar
(din „Eulenspiegel”-Berlin)

„Ziua a 'X'-a ne-am imaginat-o cu totul altfel”.

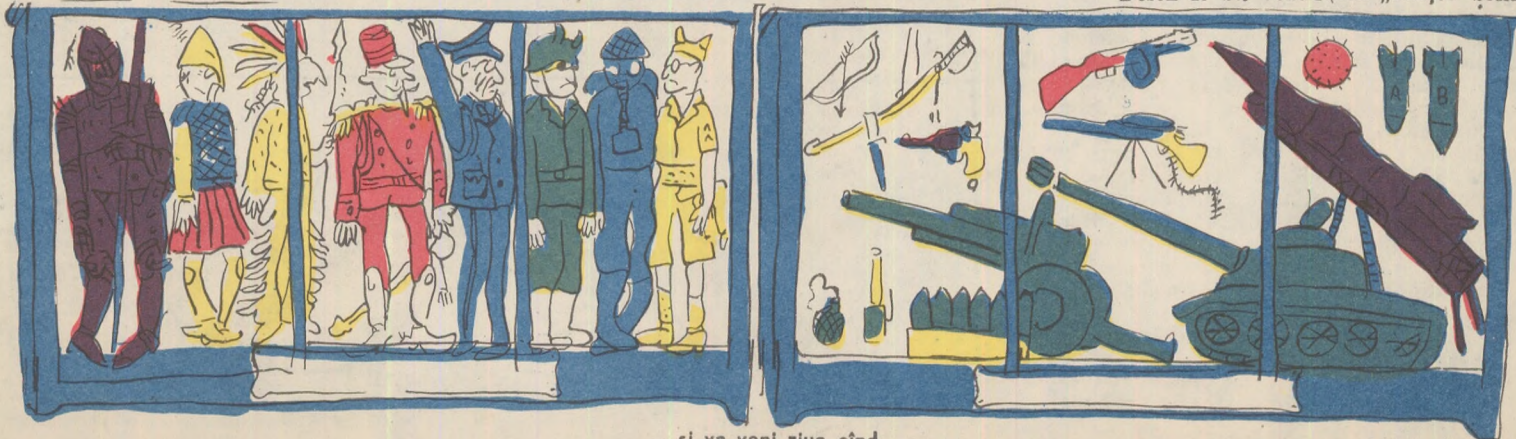
Desen din „Manhua”-Pekin

— Bunicule, cît de mare voi fi peste 10 ani?
— Ca tatăl tău.

MUZEUL VIITORULUI

Desen de St. Venev (din „Stirşel”-Sofia)

... și va veni ziua cînd...

IL ÎMPIEDICĂ

Cel mai bun!

— Te întâlnești câteodată cu vechi prieteni care n-au mai dat pe la tine de un veac. Tu îi întrebi de ce, îi chemi, dar ei se scuză: ba ți-au uitat adresa, ba n-au avut timp, fel de fel de pretexte! Dar ajunge să fii ales odată membru într-o comisie și, ca prin farmec, toți au timp să te viziteze și toți nimeresc la adresă cu ochii închiși!

Această neașteptată teorie mi-o făcea deunăzi vecinul meu Grigore, colectivist harnic și priceput, proaspăt membru în „Comisia pentru desemnarea celui mai bun dintre noi care să participe la schimbul de experiență al gospodăriilor agricole colective din raionul nostru” — prescurtat: C.D.C.M.B.P.S.E.G.A.C.R.N. Zice:

— Totdeauna, când ești într-o comisie, sînt alții care nu sînt în acea comisie, și care așteaptă ca tu, din comisie, să faci ceva pentru ei. Iar dacă acel ceva nu se ivește, vin să-l ceară, socotind că, dacă ți-au făcut hatîrul să te aleagă în comisie, asta le dă dreptul să vină la orice oră din zi sau din noapte, să-ți explice, să-ți dovedească, să pretindă.

Nu înțeleg. Zic:

— Cine pretinde, vecine?

— Toți — zice — dacă la noapte s-ar face o comisie pentru a desemna pe cel mai bun pompier, mîine dimineață fiecare dintre noi va dovedi că numai el a stîns trei focuri năpraznice, cu toate că la noi în comună, de vreo sută de ani încoace, n-a ars nici măcar o căpiță. Așa și acum. Pînă acum, fiecare era cum era. Dar de cînd cu comisia, toți sînt cei mai buni.

Președintele C.D.C.M.B.P.S.E.G.A.C.R.N.-ului își șterse cu batistachelia lucioasă, sub care se ascundea secretul alegerii celui mai bun dintre noi. Zic:

— Ei lasă, vecine, că n-o fi chiar așa. Poate ți se pare.

— Mi se pare? — strigă. — Nici nu mă aleseseră bine în comisie, că mă și pomenesec cu Ilie al lui Pîsaru, cum vine la mine și zice: „Va să zică, nene Grigore, eu cînd plec?” Zic: „Unde să pleci?”. Zice el: „La schimbul de experiență”. Zic: „Nu se știe dacă pleci dumneata.” Zice: „Ba se știe! N-ai spus că pleacă cel mai bun?” Zic iarăși: „Da' cine ți-a spus că ești cel mai bun?” Zice: „Ei, lasă, că asta o știu și curcile”. Zic: „Bine, atunci să vină curcile în comisie, să hotărască ele”. Mie, vecine, nu-mi plac încrezuții și lăudăroșii, pentru că modestia face omenia, nu obrăznicia!

— Trebuia să-i spui din capul locului că el n-are nici o șansă să plece.

— De unde știu eu că nu pleacă?

— De vreme ce trebuie să plece cel mai bun...

— Vezi? Ilie ăsta e băiat harnic. Nu zic

că el e cel mai bun, dar nici că nu e el nu pot zice pînă nu hotărăște comisia.

— Atunci — zic — n-ai să scapi ușor de el.

— Aș. Am scăpat imediat, că tocmai pică Vasile al lui Ciupitu, să-mi spună ceva între patru ochi.

— Și Ilie și-a văzut de drum?

— Și-a văzut. Iar Vasile m-a luat deoparte și mi-a spus, cu aerul omului care a ridicat singur un munte de granit: „Să știi, nea Grigore, că am dărîmat pătulul!” Zic: „Halal!” Iar el: „L-am dărîmat ca să fac în loc altul mai mare, că aici nu-mi mai încăpea nici avansul primit.” Zic: „Dar anul trecut cum a încăput?” El rîde: „Anul trecut nu intrasem încă în colectivă”. Rîd și eu: „Să-ți fie de bine! Ce-mi spui mie toate astea? Nu mă interesează!” Zice: „Ba te interesează!” Eu: „Ba nu!” El: „Ba te interesează, că dumneata îl alegi pe cel mai bun!” Zic: „Nu înțeleg!” Zice: „Cum nu înțelegi? Cel mai bun sînt eu! Vino să vezi cît avans am primit!” Nici nu mă gîndesc, vecine, să mă duc, mie nu-mi plac încrezuții și lăudăroșii. I-am și spus-o: „Ar trebui să-i lași pe alții să te laude”. Dar el: „Păi, i-am lăsat!” „Cum?” Zice: „Doar sînt medaliat”. Acu, știi și dumneata, vecine, avem în gospodărie mai mulți medaliați. Dar eu trebuie să aleg numai unul, pe cel mai bun.

Zic:

— Ai dreptate, vecine. Nu-i ușor să alegi unul din doi.

— Ba din doi e ușor — zice. — Mai greu e din trei.

— Care trei?

— Păi crezi că după ce pleacă Vasile, poate avea liniște un membru în C.D.C.M.B.P.S.E.G.A.C.R.N.? Vine Ignat. Tot frunțas. Și el a dărîmat pătulul, ca să facă altul. Și el poate fi cel mai bun.

— Va să zică, ai patru candidați.

— Patru, pînă la prînz. Pînă după masă am cinci, iar pînă seara șapte. Dimineața cînd m-am sculat, lîngă poartă candidații stăteau la rînd. „Ce-i cu voi? La ce ați venit?” — i-am întrebă. „Ceilalți nu știu la ce am venit, dar eu sînt cel mai bun!” — mi-a răspuns fiecare în parte. Și fiecare mi-a dovedit ce avansuri mari a primit și ce multe zile-muncă are și cum nu-i încăp grăunțele în saci, sacii în pătul, iar pătulul trebuie dărîmat. Fiecare are dreptate.

Zic:

— Nu e adevărat. N-au dreptate, pentru că fiecare trebuie să-și dea seama cît de greu este să stabilești care e cel mai bun.

— Ba nu e greu de loc! — zice.

— Nu e greu?

— Nu e greu. Numai că vezi matalo: eu cred că n-o să plece ăl mai bun...

— Cum așa! De ce?!

— Din modestie. Mie, vecine, nu-mi place să mă laud. Nu sînt încrezut.

De aceea nu pot să mă aleg singur.

Dar dacă e vorba să fim drepti, de ce să ne ascundem după deget? Cel mai bun sînt eu!

L-am sfătuit prietenește:

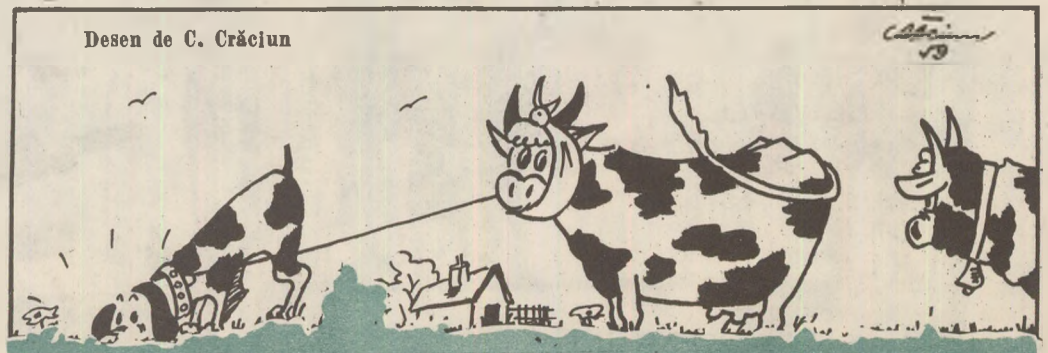
— Să nu mai spui asta la alții, vecine, că te rîd și curcile. Nu-ți dai seama că cel mai potrivit nu ești dumneata? Nu-ți dai seama că cel mai potrivit e un altul, pe care toată lumea îl știe, pe care toată lumea îl cunoaște, pe care lumea nu așteaptă decît să vină comisia și să-l confirme: „ăsta el?”

— Cine-i ăsta, vecine? Cine e, după părerea dumitale, cel mai bun?

— Lasă, tovarășe, ce să-ți mai spun eu? O să vină comisia și ce-o să spună ea asta o să fie!

Nu puteam să-i spun lui că cel mai bun sînt de fapt eu. În primul rînd pentru că sînt modest, și în al doilea rînd s-ar putea să aleagă comisia pe altul.

VICTOR PIȚIGOI

Desen de C. Crăciun

— Ce ne facem, soro, că nu găsim urma veterinarului?!

Pardon, nene Mitică! Iartă-mă că te iau în scris, dar n-am avut curajul să ți-o spun direct, mai ales că mata

ședeai jos, pe un scaun oficial, la un birou oficial, după un ghișeu oficial și purtai niște ochelari și mai oficiali. Și eu de nimic nu mă tem mai mult ca de ochelari cu rama groasă și neagră. Acum însă, când nu-i mai am în față, pot să-ți spun: iartă-mă. Așa sînt eu, superficial, fără adîncime! Auzi idee! Să vin eu cu cererea la ghișeu, în orele de serviciu, să stau la rînd fără nici o grijă și cînd ajung în față să întind cererea pur și simplu și în mod obraznic și necuviincios să-ți adresez următoarele cuvinte lipsite de orice sens: „Tovarășe, vîr să-mi puneți o ștampilă!” Îți înțeleg indignarea! Și faptul că ai lăsat brusc ferestruica în jos, prinzîndu-mi numai mîna, a fost un gest mărinimos din partea matală. Capul trebuia să mi-l prinzi. Capul ăsta al meu, care mă îndeamnă la toate prostiile. Și care m-a îndemnat să comit crima de a te supăra. Dar crimele trebuie reconstituite după toate regulile criminalistice.

La ghișeu matală este un avis: „Deschis 8—12 a.m.“. Eu am venit la 10. Erau înaintea mea două persoane. Prima ți-a dat cererea. Ai primit-o, ai citit-o, ai înregistrat-o, ai pus mîna pe ștampilă, poc, ai pus ștampila, ai dat cererea. Timp de execuție, un minut. Aparent, mai aveam o persoană înaintea mea. Filozofic gîndind, o persoană, un minut. Dar imponderabilul? Unde mi-a fost mîntea cînd n-am luat în seamă imponderabilul? Și imponderabilul a apărut sub înfățișarea unui bărbat gras, de vreo sută de kilograme. „Să trăiești, nene Mitică!”, a strigat imponderabilul de la ușă. Ce zîmbet a apărut pe fața matală, nene Mitică! Zîmbetul iubirii pentru aproapele tău! Cu glas de heruvim i-ai spus: „Ce faci, Costică?” Și-a intrat imponderabilul Costică în birou, cu vreo trei cereri. Mă uitam pe ferestruica ghișeului. Ce amfizion fermecător ești matală, nene Mitică! I-ai oferit un scaun, l-ai bătut pe umăr, el ți-a spus ceva, și matală ai rîs. Apoi matală ai spus ceva și el a rîs. Pe urmă ați rîs amîndoi. Glumeați. Și cu glumele e ca și cu vinul. Un pahar cere altul! O glumă aduce alta! Și ce multe glume știi matală, nene Mitică! Cînd i-ai ștampilat cererile și l-ai condus curtenitor pînă la ușă, se făcuse zece jumătate. Ah, ce plăcut trece timpul cînd glumești! Apoi te-ai întors la ghișeu pe drumul cel mai scurt, fără nici o mișcare de prisos! Păcat ar fi dacă aș spune altfel! Ai luat cererea celui din fața mea, un minut — și omul a plecat cu hîrtia ștampilată. Imi venise rîndul. Dar a venit conîța Lorica și a bătut în gemuleț! Ai ridicat privirea și cu glasul legal ai întreat „cine ești dumneata?” Conîța Lorica a dat șăgalnic din coafură! „Nu-ți mai amîn-tești, nene Mitică! De astă-vară. De la Tușnad!” Ai sărit ca fript. „Conîța Lorica!” Ușa biroului s-a deschis larg și conîța Lorica a pătruns înăuntru aducînd cu ea șoapta

neastîmpărată a Oltului și reînviind minunata priveliște a lacului Sfînta Ana. Cîte n-au să-și spună doi oameni care au fost împreună la Tușnad? Ehei! Dacă eram om în toată firea mă duceam și eu la Tușnad în concediu și nu la Techirghiol, cum m-am dus pentru un fleac de reumatism. Dacă aș fi fost și eu la Tușnad băteam și eu în gemuleț, spunînd: „Nene Mitică, de la Tușnad!” Și matală mi-ai fi deschis ușa larg: „Radule, puile!” Și intram cu conîța Lorica împreună. Iar acolo, din vorbă în vorbă, din amintire în amintire, matală ai fi întins brațele larg, ca să-mi arăți ce crap mare ai prins în Olt. Și cine știe? Poate ai fi prins în mișcarea circulară a mîinii și ștampila de coadă, mi-ai fi aplicat-o pe cerere și aș fi ieșit împreună cu conîța Lorica, spunîndu-ți la fel ca ea: „Mersi, nene Mitică. Ești foarte drăguț!” Așa însă a ieșit și ți-a spus numai ea, iar eu, ca un prost crescut ce sînt, m-am uitat la ceas, blestemîndu-l că arată inconștient ceasurile 11 și 30. N-are aface. O cerere, un minut. Am întins cererea prin ferestruică, dar cu

cererea împreună a apărut și un cap al cuiva care a strigat: „Nene Mitică, de la meci!” Într-o clipă omul era înăuntru și amîndoi, cu Sportul Popular întins pe masă, ca o hartă de stat major, însănoșeați fotbalul nostru. Bine, dar la meci merg și eu. De ce fac prostii? De ce casc gura la joc în loc să te caut pe mata, nene Mitică? Ce-i mare lucru, pe stadion, că doar locurile sînt numerotate? Să mă așez lîngă mata și cînd mata strigi „Hai C.C.A.!” să strig și eu „Hai C.C.A.!” Și cînd matală strigi „Huo arbitru!” să strig și eu „Huo arbitru!”, că nu-mi cade gura! Și cînd echipa matală bagă un gol, pe cine sari să săruți? Pe cine stă alături. Și dacă m-ai sărutat, gata. Sînt aranjat pe toată viața! Dar așa? La 12 fără 30 de secunde a ieșit sportivul. Mai aveam timp să bag hîrtia, dar nu știu cum m-am emoționat și m-am foit cîteva secunde! Secundele sînt prețioase! Cînd am întins hîrtia, ferestruica a căzut peste brațul meu ca o ghilotină. Mi-ai arătat cu un gest ceasul din perete. Era 12 și trei secunde! Și cine sînt eu ca să te silesc să faci secunde suplimentare? De aceea, pardon nene Mitică, și iartă-mă că nu ți-am căutat prietenia. Dar îți promit că o să mă fac cumsecade. Mă interesez eu unde pleci la vară în concediu și vin acolo, chiar dacă ar fi moartea reumaticilor. Vin, nene Mitică, și acolo o să ne împrietenim. Să vezi ce glume învăț pînă atunci. Că am văzut o carte la cineva, „Sub abajour” se cheamă, și e plină cu anecdote. Pe de rost o învăț și o să mă ajute și să-ți cîștig amiciția. Pînă atunci iartă-mă, nene Mitică!

RADU STĂNESCU

Desen de D. Sbiera

SERVILUL (după două pahare cu vin)
— N-aveți dreptate, tovarășe director.

O carieră ratată

20 iunie 1955. S-a dus un an de școală. Duminică s-au împărțit premiile. Cel mai bun dintre toți elevii am fost eu, Bob, supranumit „Trăsnet”, fiindcă... am înscris cele mai multe puncte dintre toți componenții echipei noastre de fotbal. Deci, cum se putea să nu primesc premiul întâi?

8 octombrie 1955. Adio vacanță. Au început cursurile și trebuie să merg iar la școală. Mai bine zis, la antrenamente. Și când te ții de ele, nu mai ai timp de carte. În fond asta nici nu mi se cere. Doar în școala noastră există o deviză: „Sportul înainte de toate!” De aia, profesorii sînt foarte amabili cu mine. Vine cîte unul și-mi spune: „Bob, dacă duminică marchezi trei puncte ai un 7 la geografie.” Iar eu de colo: „La un 9 facem tîrgul.”... Afacerile sînt afaceri.

21 noiembrie 1955. A venit un pedagog acasă să mă cheme la școală, la antrenament. O să asiste și doi inspectori...

22 noiembrie 1955. Intr-adevăr, pedagogul a spus adevărul. Am avut antrenament. Iar la urmă echipa noastră a făcut un meci demonstrativ cu rezervele. În timpul jocului, Bill dintr-a cincea și-a rupt un picior. Doctorul a spus că o să stea două luni la pat. Asta zic și eu noroc... După antrenament m-au chemat în cancelarie. Directorul nostru vorbea cu inspectorii. Când am intrat pe ușă, unul dintre ei tocmai îi spunea di-

rectorului că au nevoie de un jucător bun, să întărească echipa lor de fotbal. Directorul mă arătă: Asta e Bob Stone. Băieții îi spun „Trăsnetul”. Unul dintre musafiri mă salută: „Hallo, Bob! Vrei să treci la noi? Joci în echipă, și devii elevul nostru”.

1 decembrie 1955. De-o săptămîină iată-mă absolut. Cît ai bate din palme, totul s-a aranjat. America, țara vitezei. Foarte mulțumit, papa i-a dat meditatorului meu un premiu pentru munca depusă. Dacă-i vorba de muncă, banii mi se cuveneau mie, că nu el a jucat fotbal...

26 februarie 1956. Se spune că universitatea e mai grea ca liceul. Da' de unde! Parcă acolo se joacă altfel fotbal? Știu că la Kentucky urmez filozofia. Habar n-am ce-i aia, că-s tot timpul ocupat pe teren.

22 mai 1956. Adio filozofie. La toamnă trec la drept. Universitatea Columbia mă ia pentru echipa ei, student în anul II. Am primit, că tot o să-i trebuiască tatei un avocat, să-i aperse interesele.

20 iunie 1957. După un an făcut la drept, nu mă mai interesează. Dacă bătrînelului îi trebuie un avocat pentru afacerile lui, n-are decît să-și angajeze. Doar eu nici n-aș fi putut să-l jupoi ca alții. Așa că prefer medicina. Mă atrage mai mult, pentru că trec direct în anul III.

19 noiembrie 1957. Scriu din ce în ce mai rar în jurnalul meu. Medicina mi se pare mai

grea. Echipa cu care ne vom întîlni sînt toate bine pregătite.

16 iunie 1958. La naiba cu medicina. Mai bine merg la toamnă la fizico-chimice: intru în ultimul an.

29 octombrie 1958. Fizica e parcă ușoară: doar un meci la două săptămîni. Apropo! De asta directorul spitalului din oraș m-a rugat să joc mai atent, că nu mai au nici un pat liber la ei. Ei și? Dacă vrea să încurajeze sportul, n-are decît să mărească spitalul.

25 mai 1959. Peste o lună termin facultatea. Băieții mi-au spus că mă așteaptă diploma „Magna cum laudae”. Va să zică, o să fiu mister Bob Stone, licențiat în fizico-chimice. Sună frumos, nu-i așa?

13 iunie 1959. De trei zile sînt în spital, cu un picior în ghips. Mi-a făcut-o Bert, lunganul. Medicii se tem că rămîn cu un picior mai scurt. Ei și? O să fie, în schimb, celălalt mai lung. Și pentru mine nu mai are importanță. Curînd sînt licențiat al facultății și spun adio fotbalului.

20 septembrie 1959. Am părăsit spitalul. Și facultatea. Dar nu sînt licențiat în fizico-chimice. Nu mi-au dat diplomă. Cică, n-au ce face cu un licențiat schiop în echipa lor de fotbal. Ghinion! Nu puteam să-mi rup piciorul după ce-mi luam diploma?

pt. conformitate, V. D. POPA

STRAȘNICI OAMENII

Cînd intră pe ușă administratorul blocului, Costache tocmai își îmbrățișa consoarta. Administratorii noilor blocuri sînt obișnuiți cu asemenea scene, care traduc, simplu și cald, bucuria celor ce-și ocupă apartamentele în noile construcții.

— Vă urez „bine ați venit” și vă rog să verificați toate instalațiile. Dacă găsiți vreo deficiență, mi-o semnalati imediat. Se repară!

Strașnic administrator! Strașnic bloc! Dar și apartamentul e strașnic.

— Ia... ia vezi tu, Mițisor, în timp ce bat eu pironul, încearcă tu prizele. Așa... acolo radio... dincolo... la dreapta... așa... reșoul... și în camera cealaltă... la stînga... mașina de călcat... Bravo... Merge?

„Hai cu noi pe bulevard
Că luminile tot ard...”

Costache fredonă și el în chip de răspuns: „Nu merg, frate, că eu sînt pe bulevard și dacă-ți vedea voi în ce apartament...”

— Așadar merge... Mițisor, ia vezi tu chiuveta din bucătărie... robinetul... apa...

— Curge, tătucule, — se auzi de acolo glasul lui Tițisor... Merge... că am dat drumul apei și am pus un vapoarăș... plutește, tătucule.

— Bravo... Las-o, Mițisor... las-o, că-i interesantă... „Emisiunea de știință și tehnică”... știi ce lucruri interesante afli?

— E adevărat, Costache, că se fac filme cu miros?

— Se fac, Mițule, se fac. Le zice...olfactive... cu miros. Dacă scena se petrece la restaurant simți mirosul de friptură... să juri că o ai pe masă... Progresul, Mițisor... Strașnic lucru... Olfactiv, auzi?

— Or fi și la radio emisiuni de astea, cu miros?

— Încă nu! Da'ce-ți veni?

— Pentru că eu... parcă simt miros de fript...

— Aș! Sugestia, Mițule... sugestie! Strașnic lucru, sugestia.

— Ba eu simt, Costache!

Simțea săraca! Nu era sugestie! Era mașina de călcat care se încălzește și prilejuia parchetului un sfîrșit de cîrnat.

— Încă nu-i lemnul uscat — făcu sentențios Costache, — d-aia miroase a pîrlit.

Nu miroase parchetul, ci linoleumul care se încălzise virtos de la reșoul uitat și el în priză.

Noroc că Tițisor uitase și el deschis robinetul în bucătărie și apa care debordase din chiuvetă își săpase albie peste parchet, domolind sfîrșiala.

— Zăpăcit copil! — constată pedagogic Costache.

— Mămicoo!... am adus ratele!

— Și unde le-ai pus?

— În baie, cum mi-ai spus mata!

Pe jos!

— Pune-le în cadă și dă drumul la apă!

— Nu pot mămico, că în baie pun vapoarele...

— Scoate vapoarele și pune ratele...

— Mămicoo! cu două rate nu pot să fac flotă...

Dialogul fu curmat de constatarea lui Costache:

— Poftim! Nu arde lumina în vestiar...

— Păi n-ai pus becul, tătucule!

— interveni Tițisor!

— Are spirit de observație puștiul! zîmbi Costache.

Între timp mirosul de pîrlcăală stăruia. Se făcuse și puțin fum. Noroc că ratele, neobișnuite cu malurile de faianță ale improvizatului iaz, evadară odată cu apa care deveni afluentul pîrîiașului iscat din chiuvetă.

În clipa aceea intră și administratorul:

— Funcționează?

— Strașnic!

— Dar ce miroase?

Omul nu mai stăruia, părăsind apartamentul.

Are dreptate și Costache: strașnic bloc, strașnic apartament... Numari cu administratorii ăștia... La început se poartă ca niște mieluși și pe urmă: „Miroase! Miroase!”

Auzi! Miroase! Păi sigur că miroase... E doar parchet din lemn de stejar... și linoleumul e material plastic... cum să nu miroasă, astăzi, cînd se fac filme olfactive și miine-poimîne o să avem și televiziune olfactivă? Păi ce, stă lumea în loc?

Nu zău, administratorii ăștia ar trebui puțin scuturați!

S.M. RUSU

Proiect de vitrină pentru croitorii care „îmbracă” pe anumiți tineri.

Desen de Fred Ghenea

DECADENTISM

Un critic „eminent”
din Occident
descoperi
(n-am reținut în care zi)
un nou și extraordinar talent,
în versurile unui decadent
indrăgostit la toată
de... „artă pentru artă”.
Iar o vestită editură
ce publică numai literatură
„pură”
îi oferi o glorioasă „consacrare”
în... două mii de exemplare...

Curînd, poetul apusean
s-a însurat
cu fata unui vechi magnat
american.

Intervievat
de un cotidian
de dimineață,
el a răspuns (cu competență):
„În viață,
Imi place arta... cu tendință.”

MIRCEA CODRESCU

De-ale lor

Autoritățile listmaniste au desființat
ultimul teatru de dramă din Coreea de
Sud.

Măsura, dacă bagi bine de seamă,
E-n notă cu realitatea vie.
Ce rost ar mai avea Teatrul de dramă,
Cînd toată țara e o... tragedie?

V.D.P.

— Văleuuu!!! Și mie cine-mi mal dă mina?

URZICA

AJUTĂ

S-au pus la curent...

Electricizarea satelor Fofeldea și Metiș din raionul Agnita, începută în 1957, nu era terminată nici în iulie 1959.

La sezizarea *Urzicii* în această chestiune, Sfatul popular al regiunii Stalin răspunde că nu și-au respectat angajamentele la timp următoarele întreprinderi constructoare: Trustul 18 instalații București, apoi Trustul de instalații — Grupul de șantier nr. 3 Arad (pentru liniile de înaltă tensiune) și I. E. Sibiu (pentru rețeaua de joasă tensiune).

Fată de această situație, sfatul popular regional a luat (în colaborare cu I.G.R. Făgăraș) „măsuri directe”, și... problema s-a rezolvat: electricizarea ambelor sate a fost terminată: „atît linia de înaltă tensiune, cît și rețeaua de joasă tensiune, au fost date în exploatare”.

Felicitări, la cea mai... înaltă tensiune.

Personal necorespunzător

La cantina nr. 5 a stațiunii balneo-climaterice Vasile Roaită erau unele nereguli.

Sezisat, Sfatul popular al orașului Constanța ne răspunde că s-au aplicat sancțiunile cuvenite: li s-au desfăcut contractele de muncă responsabilului ajutor Popescu Valeria și bucatarului-șef Fotin Vasile.

Fotin Vasile venea beat la serviciu, Popescu Valeria avea „o serie de deficiențe în muncă” și amîndoi aveau „ieșiri netovărășesti față de personalul în subordine”. Pentru că aveau ieșiri netovărășesti, li s-a făcut... ieșirea.

Baia din Deva

Baia comunală din Deva nu mai funcționa de multă vreme pentru că i se făceau niște reparații, care nu se mai terminau.

Semnalîndu-i acest lucru, sfatul popular al orașului ne răspunde că, în urma măsurilor luate, reparațiile au fost terminate și, acum, baia funcționează.

La primirea acestui răspuns, — dialog între *Urzica* și... sfatul popular:

Urzica: Și nu e mai bine cu baie?

Sfatul: Ba e.

Creșterea păsărilor

Semnalîndu-ni-se de către tovarășul corespondent voluntar Vega

Dumitru că la gospodăriile agricole colective din comunele Cochirleni, Cernavoda și Seimeni (raionul Medgidia) creșterea păsărilor lasă de dorit, am sezisat serviciul zoo-veterinar al sfatului popular raional, spre a le da acestor gospodării ajutor în muncă.

La pomenitele gospodării se constata o lipsă de preocupare în sectorul creșterii găștelor.

Rezultate: la G.A.C. Cochirleni, de la 70 de găște s-au obținut numai 40 de boboci; la G.A.C. Cernavoda, de la 200 de găște, s-au realizat numai 30 de boboci; iar la G.A.C. Seimeni, de la 200 de găște, numai 17 boboci.

Cauza: la aceste gospodării, creșterea găștelor — socotită o muncă ușoară — era încredințată de tovarășii din conducere unor... rubedenii, lipsite și de pricepere și de conștiinciozitate în muncă.

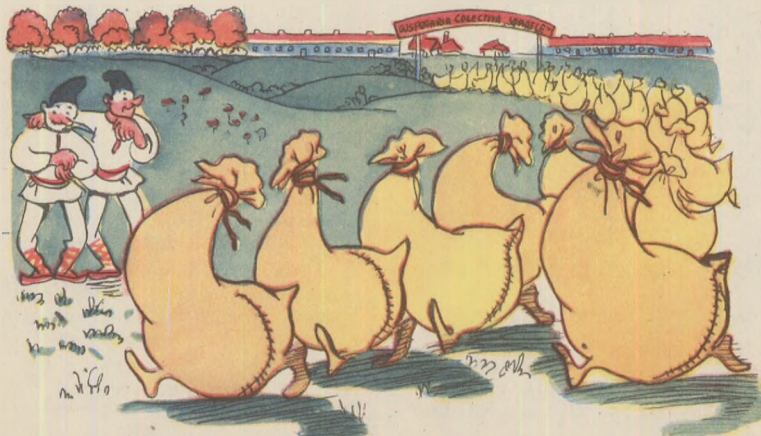
Adică, în loc să se crească vreo găscă, se crease o... gașcă.

Serviciul raional zoo-veterinar a recomandat conducerilor acestor gospodării, printre alte măsuri, înlocuirea îngrijitoarelor nepricepute și neconștiincioase, adică a... rudelor.

Și munca în sectorul găștelor s-a îmbunătățit, imediat ce îngrijitoarele protejate au... zburat.

C.B.D.

TOAMNA SE NUMĂRĂ BOBOCII

— Adevărat că toamna se numără bobocii
— Ce boboci? Sînt adevărate găște îndopate!

Desen de Sidonia Paroșianu

Gestionarul

Pe strada mea, care începe la numărul unu și se termină la numărul 63, există la numărul 25 o mică băcănie cu salam, șuncă, măsline, săpun, unt, cașcaval, zahăr, orez, un gestionar și două fete. Intrucît de ani de zile țirguiesc aici, la nr. 25, tot ce am nevoie pentru nr. 30 (unde locuiesc eu) am avut prilejul să-l cunosc pe gestionar între „300” șuncă și „ju-ma” de săpun. Pe gestionarul de pe strada mea îl văd în fiecare dimineață la șapte fără zece cînd trec. Afară, în fața prăvăliei, descarcă. N-aș putea spune că descarcă mult. Descarcă atît cît este necesar pentru cei cuprinși de la unu la șazeci și trei și de la doi la șaptezeci. Nu descarcă mult, dar descarcă des. Și nu există dimineață să nu-l văd rostogolind un butoi sau cîrînd o ladă, ori ridicînd sticle. Și în fiecare zi, eu îi spun „bună dimineața” și el îmi răspunde „parizer!” sau „să vie la șuncă”, ori „bere, bere!”

Cînd intri în magazin și e lume multă, lume care de fapt e mereu aceeași, gestionarul, de la teighea, gesticulează ținînd în mîna cuțitul lung de tăiat salam, care în mîinile lui merge ca o mașină. Indreaptă spre tine lincea asta și te întreabă: „Dar mata nu treci la rînd?” Tu credeai că intrucît îl cunoști de șase ani, o să te ierte. Dar nu poate. Pentru că tot rîndul îl cunoaște de șase ani. Și în timp ce taie, te întreține: „Iar italian, nene Costică? Cui îi place? Lui ăla micu’? Miine am șuncă pentru coana mare!” Și taie.

„Măsline nu lua, că a luat soția! Cum stai cu ficatul?” Dar cînd vrei și tu să-i răspunzi îl auzi: „Altul! Ce iei, tovarășico? Cașcaval?... Dar pe unde mi-ai fost?... În concediu? Cît să fie? Nu concediul, soro, cașcaval!... Vrei și parizer? Il faci pané? Bine, țil-tai mai gros! Vezi să-i faci lui Petrică și cartofi prăjiți! Altul!”

Mai are un cuțit pe teighea. Il ia și pe ăla și ascute cuțitele unul de altul. Și deodată, dintr-o odăiță alăturată care e magazie, birou, sala de mîncare unde se ia gustarea, garderobă și direcția magazinului, se aude telefonul. Se duce. „Alo? Da!” Vine înapoi și strigă: „Tovarășă Mioara, la telefon”. Are două fete în magazin care, cică-l ajută: Mioara și Lucica. Mioara e înaltă, draguță. Lucica e cam boccie. Mioara stă la teighea și zîmbește. El servește și ea zîmbește. Și vorbește la telefon. Din zece în zece minute sună telefonul. Totdeauna pentru ea, dar totdeauna se duce el. Poate-l cheamă de la centru ori e ceva important. Dar niciodată nu e ceva important și niciodată nu-l cheamă de la centru. Totdeauna o cheamă pe Mioara din centru. Dar el nu se supără. Parcă e de fier. Mioara vorbește la telefon, închide ușa și el taie înainte. Cînd Mioara termină convorbirea și iese, el o întreabă fără să ridice privirea de la cîntar: „Iar ăla?” „Da!” face ea plictisită. „Și ce vrea?” „Are bilete la «Teodora»”. „Păi, l-ai văzut!” Și Mioara se așază la teighea și iar zîmbește și așteaptă

să sune telefonul. Pe Lucica n-o cheamă nimeni la telefon. Dar nu e tristă și nici geloasă pe Mioara. Dînsa are altă treabă. Mîncă. Se bagă mereu în odăița aceea, scoate pachetul din sacoșă și mîncă. El e calm: „Poftă bună!” De zece ori pe zi îi urează poftă bună. Și de multe ori în odăița aceea sînt amîndouă. Una la masă și una la telefon. Atunci să-l vezi pe el. Face kilometri. Întîi stă la o teighea și face bon. Pe urmă trece la casă și ia banii. Apoi la altă teighea și taie, și cîntărește, și face pachete, și spune „Mulțumesc!” Apoi trece la alt raion și dă săpun, cremă de ghetă și ceară de parchet. Pe urmă trece iar la bonuri. Și o ia roată de la început. Și cînd Mioara iese de la telefon și eu turbez uitîndu-mă la el și la ele, îl auzi: „Iar ăla?” Și ce e mai frumos, cu el nu m-am certat niciodată. El e calm. Ele însă au și nervi. Mioara la casă te bește-lește că n-ai mărunțit. Lucica la bonuri nu-ți dă ușor trei sute cincizeci de grame. Ori trei sute, ori patru sute, că e mai simplu la socoteală. Și dacă te rățoiești la ea, se rățoiește și ea la tine, și mestecă. Mestecă și se rățoiește. Dar intervine el: „Ce e?” „Ii spui. „Dă trei sute cincizeci, Lucico, hai!” Și face el socoteala în gînd și totul se liniștește. Lucica mormăie ceva, mestecă înainte și-ți dă bonul ca de pomană. Și cînd ajungi cu bonul la el, îți zîmbește, îți vorbește și ți-a trecut.

Am ținut să-l descriu pentru că de prea multe ori a servit gesti-

onarul drept prototip pentru cei care nu dau condica, te ciupesc la cîntar, sau vorbesc urît. Il aveam pe el pe strada mea, și nu vedeam decît pe alții. Și l-am mai văzut pe el și în multe alte unități.

Într-o zi, în timp ce Mioara vorbea la telefon, Lucica mîncă și el dădea în brînci, am izbucnit: „Ascultă, tovarășe Marin, de ce nu le muștruluiiești dumneata puțin pe fetele astea?” „Fete tinere, frățe, ce să le faci? Am și eu trei fete ca ele!” „Bine, omule, dar nu vezi că faci și munca lor?” A rămas, pe gînduri. „Nu vezi că le-ai învățat rău și profită de bună-tatea dumitale?” S-a încruntat: „Ai dreptate, o să întorc foaia!” I-am vorbit zece minute, nervos, argumentat, convingător. El mi-a strîns mîna: „Mulțumesc! O să iau măsură”. Și chiar atunci Mioara a ieșit de la telefon. Eu mi-am luat cumpărăturile și am pornit grăbit spre ieșire. Și din prag l-am auzit: „Iar ăla?” Și, în timp ce rămăsesem încrîmțit în prag, l-am auzit după o clipă: „Poftă bună!” Intrase Lucica la masă. Și el tăia calm cracauer.

P I S I C U Ţ Ă, P I S, P I S, P I S...

„Că nu e om să nu fi scris o poezie, măcar odată, doar odată-n viața lui”, fredonează cîntărețul, țuguindu-și sentimental buzele.

„Că nu e om ce n-a mîncat o savarină, măcar odată, doar odată-n viața lui”, fredonează salariații fabricii de zaharoase „Fraga”, lîngîndu-și sentimental degetele.

Și au dreptate. Frișca spumoasă, albă și dulce, nu e și ea o poezie? Bomboanele de ciocolată, cu cremă, nu sînt oare un poem?... Jeleurile multicolore, asemenea unui curcubeu, nu sînt aidoma unor metafore?... Sînt!...

Și dulciurile au poezia lor. Adevărat, sînt poezii mai puțin lirice, dar în schimb foarte hrănitore!...

Poezia asta a jeleurilor are însă și o poveste. Și ea orfice poveste, ea începe cu... „a fost odată ca niciodată, mai bine n-ar-fi și nu s-ar povesti. Dar este, așa că se povestește”...

Este în cadrul Ministerului Industriei Bunurilor de Consum un serviciu de creație. Ce face acest serviciu? Acest serviciu face bine mersi. Pe specificul muncii, acest „bine mersi” înseamnă că face modelele ambalajelor. Și de ce să n-o recunoaștem, modelele sînt atrăgătoare, chiar prea atrăgătoare. Dăunăzi, de pildă, merg cu soția în oraș, ne oprim la vitrina unei cofetării și spune jumătatea:

— Superbă cutie! Splendidă!... Florile de pe capac parcă trăiesc. Tare mi-ar place și mie o asemenea cutie!

— Bine dragă, dar e cu bomboane, nu e goală!

— Păi goală nici nu mi-ar place!...

Și a mîncat nevastă-mea toată seara fondantele din cutie, fiindcă i-au plăcut florile de pe capac...

Serviciul ăsta de creație, însă, nu se rezumă numai la crearea de modele. Mai crează și dificultăți.

De curînd, fabrica de zaharoase „Fraga” primește un telefon:

— Alo, aici Serviciul de creație... Iată despre ce e vorba: am realizat un prototip foarte reușit. Cutii de un sfert de kilogram pentru jeleurii!...

— Și care e prețul? s-a interesat „Fraga”.

— Nu știm prețul, fiindcă realizările noastre sînt de neprețuit... În orice caz, trebuie să comandați.

Au încercat cei de la „Fraga” să explice că pe ei îi interesează mai întîi prețul, deoarece nu pot depăși o anumită sumă, s-au străduit să arate celor de la „creație” că nu pot comanda marfa cu ochii închiși, dar zadarnic. „Creația” o ținea morțiș: comandați șase mii de cutii și prețul îl veți afla ulterior. Și a comandat „Creația” în numele întreprinderii „Fraga”.

Întreprinderea poligrafică a livrat... „Creația” s-a bucurat, „Fraga” a oftat... A oftat fiindcă prețul unei cutii s-a dovedit dublu decît cel obișnuit.

Au venit cei de la „Fraga” la Serviciul de creație:

— Tovarăși, iată ce ne-ați făcut!...

— Noi? Noi nu v-am făcut decît modelul, au răspuns cei de la „Creație”.

— Trebuia să antecalculați prețul! a ripostat pe drept cuvînt „Fraga”.

— Ceee? Noi sîntem artiști, nu contabili!...

— Perfect, dar contabilii noștri sînt contabili, nu artiști... Ei zic că pisica pictată pe cutie revine la preț cît o oaică merinos.

— E pisică de rasă! Angora!... Ce-ați fi vrut? Să vindeți jeleurii cu niște cotoi jigăriți?

— Bine, bine, au răspuns cei de la „Fraga”, dar pisicile dv. de Angora ne-au păpat tot cîștigul. Sînt cam flămînde pisicuțele dv....

Obligația voastră era ca înainte de a comanda cutiile, să calculați dacă nu revine prea scump...

— Păi, nu e scump! Revine cam 1 leu și 50 de pisicuță. Că sînt cîte 3 pe fiecare cutie. Și-n definitiv 6000 de cutii nu-i mare pagubă!...

Noi sîntem artiști, nu contabili. Lucrăm cu pensula, nu cu tocul... — Ba de data aceasta ați lucrat cu tocul. Cu tocul de la pantof!...

Discuția a continuat... Deocamdată fabrica „Fraga” are în stoc cel mai mare număr și cele mai scumpe pisicuțe din țară: valorează 27000 de lei...

Vorba e, cine le plătește întreținerea. Serviciul de creație?... Fiindcă de, au cam fost prinși cu mița-n sac...

C. COSTACHE

FOTO urzica

Urzica organizează, printre cititorii ei, un nou concurs de fotografii.

La acest concurs se primesc numai fotografii clare, reprezentând aspecte... neclare în privința spiritului gospodăresc al unor tovarăși, întreprinderi sau instituții.

Concursul e dotat cu premii. Vor fi premiate persoanele și forurile care... nu se vor evidenția prin fotografii apărute în Urzica.

Înainte de anunțarea concursului s-au și primit de la cititorii următoarele două fotografii:

Monument istoric

Locatarii imobilului din bulevardul Republicii nr. 92 din Arad ne trimit această fotografie, reprezentând un... monument istoric.

Lăzile — foste de ambalaj — care se văd în fotografie, constituie un... monument de neglijență și nepăsare din partea tovarășilor de la magazinul de articole sportive din vecinătate, care își depozitează lăzile, neglijența și nepăsarea în curtea acestui imobil, în fața locuințelor citorva familii, încurcând circulația locatarilor, primejduind pe cei 14 copii ai lor, majoritatea sub șapte ani, al căror loc de joacă îl ocupă aceste lăzi, totodată creînd un posibil pericol de incendiu, iar deocamdată fiind un neigienic sălaş prin care au început să mișune șobolanii.

Numitul „monument” este și... istoric, pentru că această situație a început să aibă un trecut istoric: durează de doi ani.

Tovarășilor de la magazinul de articole sportive li se recomandă un... sport sănătos: desființarea acestui neaspectos «monument istoric».

Depozit de lăzi

De la tovarășul Ion Ciobotaru din Sighișoara primim această fo-

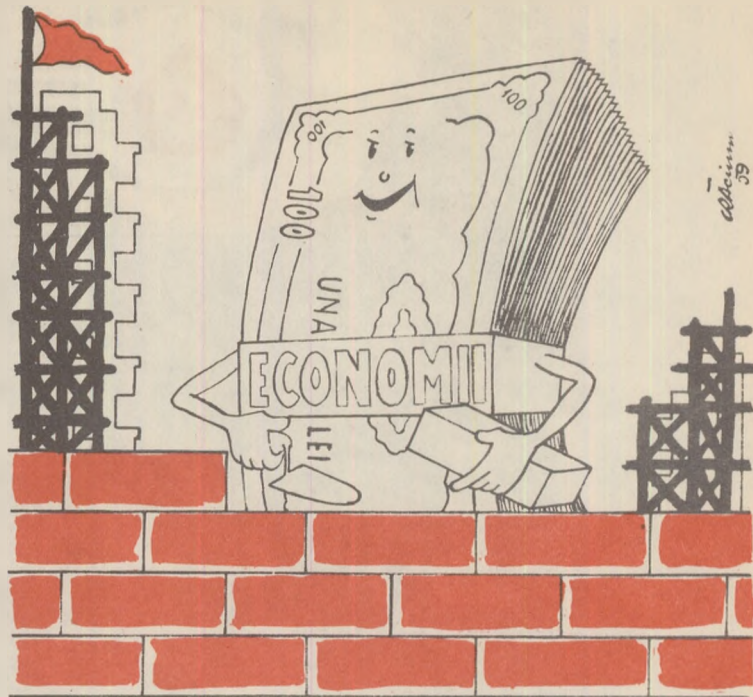
tografie care reprezintă un... depozit de lăzi, situat în comuna Criș (raionul Sighișoara, regiunea Stalin).

Depozitul de lăzi e în interiorul clădirii. Pe dinafară, edificiul pare a fi un castel, despre care documentele spun că ar data din secolul al 16-lea, iar referințele suplimentare cum că e declarat — de către organele de resort — monument istoric.

Dar aparențele pot înșela. În realitate, clădirea e utilizată de secția G.A.S. Criș ca depozit de lăzi, magazine pentru lemne, garaj pentru mașini agricole, iar în spațiul rămas... neocupat: cantină.

Îndeplinind așteptările, nu e de mirare că bătrînul edificiu pare cam obosit, cu zidurile cam crăpate și cojite (a se citi: neîngrijite) și — ca podoabe proaspete — pe primele trepte ale scării, niște lemne de foc crăpate recent.

Ziduri crăpate, lemne crăpate, — numai tovarășilor de la G.A.S. Criș nu le... crapă obrazul.

CONSTRUCTORUL CĂMINELOR NOASTRE

Desen de C. Crăciun

DRAGĂ URZICO • DRAGĂ URZICO

URZICUȚO DRAGĂ,

Știam că surceaua nu sare departe de copac.

Acum știu și... de ce sînt serviți prost clienții la frizeria din Călimănești a cooperativei „Higiena” din Rîmnicu Vilcea. Fiindcă tot așa sînt serviți cetățenii și la... „Higiena” din Rîmnicu Vilcea.

Ai scris, în numărul trecut, la rubrica „Urzica ajută”, că — în urma sezișării tale — U.R.C.M. Pitești a sancționat doi lucrători și pe responsabilul frizeriei din Călimănești, pentru favoritisme la servirea clienților, nerespectarea bonurilor de ordine și încasare de bacșișuri.

Află, dragă Urzico, că și la... frizeria-mamă, „Higiena” din Rîmnicu Vilcea, se fac favoritisme, nefiind serviți cetățenii în ordinea sosirii. Iar cînd vreun client protestează, lucrătorii îl ironizează.

Și scriai că, pentru abaterile lor, frizerii de la Călimănești au primit avertisment, iar responsabilul a fost scos din funcție.

E un precedent încurajator. Dacă frizerii abuzivi de la... filială au primit asemenea sancțiuni, probabil că cei de la... centrală vor fi „serviți”... pe măsură.

— Să vă fie de bine, tovarășe! Cine urmează la rînd?

A. Horia
Govora

URZICO,

Nu e bine să cumperi întîi... potcoave și pe urmă cal.

Calul de bătaie al tovarășilor de la sfatul popular al comunei noastre a fost, la un moment dat, construirea unui cămin cultural. Și l-au construit. L-au terminat anul trecut. Dar fără a se gîndi acești tovarăși că, în curînd, comuna noastră va fi electrificată. Și au construit clădirea căminului cultural fără s-o prevadă și cu instalație electrică.

Urmarea: aflînd anul acesta tovarășii de la sfat că e propusă comuna noastră spre a fi electrificată la anul, — să te ții vrednicie pe dinșii! Au angajat îndată specialiști, au făcut planuri, și au început — în vederea instalării... instalației electrice — să găurească frumusețe de ziduri, abia tencuite și zugrăvite. Muncă irosită și cheltuieli inutile, în plus.

Spre a fi un exemplu și altora, ca să nu facă la fel, cred, dragă Urzico, că cei ce întîi cumpără potcoave și pe urmă... fac instalația electrică, trebuie nițel... potcoviți.

I. Perșinaru
comuna Săcele, raionul Istria

DRAGĂ URZICO,

Baia noastră comunală nu funcționează de la începutul acestui an, pentru că îi e cazanul defect. Iar o baie care are cazanul defect n-are voie să funcționeze: nu permite I.S.C.I.R. regionala Craiova, sau cum îi spune în mod curent sfatul popular raional „serviciul de măsuri și greutate”, care are și controlul aparatelor de „precizie” ale băilor comunale. Mă rog: e legal, e logic și e just.

Nu sînt lămurit, dragă Urzico, de ce nu se ocupă de această problemă... organele locale, în sarcina cărora cade grija pentru funcționarea numitei băi.

În cele nouă luni, cîte s-au scurs de cînd nu se mai... scurge apă prin țevile băii noastre, ar fi avut organele locale destul timp să ia măsuri pentru repararea (sau înlocuirea) cazanului defect, a cărui utilizare o interzice „serviciul de măsuri și greutate”.

Neluînd asemenea... măsuri, organele locale fac... greutate cetățenilor.

Suditu Ion
comuna Văleni-Dîmbovița
raionul Muscel

URZICUȚO,

Nu știu ce părere ai tu despre salariații P.T.T.R., dar eu îi ador. Pe toți, în afară de cei adormiți. Fiindcă mai sînt și din aceștia. Un exemplu îl constituie oficalul Ilie Ivan de la Oficiul P.T.T.R. nr. 8 din București. Acesta, din motive de gură-cască cît și pentru a se „achita” repede de sarcinile de serviciu, a achitat mandatul meu postal în valoare de 50 lei, trimis expres soției la Spitalul „Gheorghe Marinescu” din București, unei alte cetățene.

Faptul, după cum e și normal, m-a nemulțumit și pentru a intra în-posesia banilor au urmat numeroase intervenții de ordin... postal.

Așadar, dragă Urzico, am avut prilejul să-mi dau seama că nu aduce anul ce aduce... poșta și zău că aș vrea ca Moș Ene să-i aducă fulger adormitului factor Ilie Ivan, nu un divan, ci un sac cu țepi care îi sînt foarte necesare în activitatea sa... somnalistico-poștală.

Drăghici Tanase
str. Miron Costin 13,
Ploești

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

• Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 13.86.12;

Secretariat de redacție
14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII „I. V. STALIN”
BUCUREȘTI

DUPĂ 42 DE ANI
CALOMNIATORII: — CE-I DE FĂCUT? REALI-
ZĂRILE LOR AU ATINS ASEMENEA ÎNĂLȚIMI,
ÎNCÎT SE VĂD DIN ORICE PARTE A GLOBULUI!